

En España hay un problema de convivencia

written by Ferran Pujol Benlloch | 26 de juliol de 2020

A Espanya hi ha un problema de convivència. És el primer que he pensat quan posant-me en la pell d'un espanyol he assistit, com espectador, al debat de la idoneïtat de la monarquia borbònica com a caps d'estat. Tots coneixem famílies que s'estan trencant discutint en els sopars a la fresca de si el rei emèrit és un lladre, si el fill és una continuació del franquisme imperant en el *deep state*.

Això és el que passa quan a un ciutadà honrat, tranquil, preocupat per allò que importa de veritat ha d'escollir entre el "pare" o la "mare". Perquè no poden ser republicans i monàrquics alhora? De gent raonable que pot fer-ho tenim el PSOE, l'Iceta, l'hispano-francès-barceloní d'Horta anomenat Valls, la meitat de l'IBEX i bona part dels comunistes seguidors de G. Marx.

La bogeria d'uns polítics que van a la seva ha portat a trencar relacions humanes per aquesta discussió. La cosa ja venia del passat quan aquestes famílies discutien entre votar PSOE o PP. En moltes llars provincianes (ells a nosaltres ens diuen rurals, *C's dixit*) només tenen dues opcions per votar i això genera uns conflictes brutals.

L'altre dia m'explicava un company que va estar un cap de setmana a Valladolid, que una germana de la dependenta de la botiga de queviures del barri Pusela (ells escriuen els nostres noms com els hi dona la gana) la van insultar pel carrer perquè portava una brusa vermella, amb una faldilla groga i unes sabates liles. Li van dir: "Sólo quieres provocar!".

Sense anar més lluny, l'amic d'un cosí d'un veí meu (per això ho sé del cert) no es parla amb els seus tiets perquè a taula

es van discutir sobre si al rei l'havien de fer pam-pam al culet o no convidar-lo a la propera desfilada perquè aprenguéss a no deixar-se entabanar per meuques.

La situació s'està tornant tan fosca com en els temps del feixisme a Europa i a Espanya: gent intransigent, gent malhumorada, gent preocupada, gent molt trista per haver d'escollir, fins i tot, gent que no deixa de dir que està vivint els pitjors moments de la seva vida (?!) per aquest tema.

Per últim, voldria destacar que, com diu Vargas Llosa, Espanya ha perdut cosmopolitisme amb aquest debat. Ja no és aquella Espanya oberta, afable que tots els catalans admiràvem i estimàvem. Ara s'ha tancat en si mateixa, obsessionada amb el rei.

Hi ha catalans que això no va amb ells i estan espantats. Tan espantats que volen tornar a Osona i al Baix Camp. És el cas d'un pobre i neutre ciutadà madrileny, d'origen català perquè es diu de 12è cognom Papell, que es pregunta per què li fan això.

A més, hi ha un català que va parar a posar benzina a Sevilla i em va trucar per dir-me: "Tu creus que jo que faig gran l'economia de Sevilla, que sempre he estimat Sevilla i porto vuit hores residint a Sevilla ara em faran marxar perquè no em vull posicionar si rei sí o rei no?" Un no parar de conflictes en una societat trencada per un debat polític artificial.

Recomanaria a les autoritats catalanes que en un acte de solidaritat excepcional i amb un discurs cívic del nostre president de la Generalitat enviés els Mossos d'Esquadra a posar ordre i alliberar als pobres ciutadans espanyols delerosos de pau per la via que calgui.